

der beskriver sig for at udvise den Humanitet og Nærværdighed, som vi Alle ere besjælede af og ønske, saa tror jeg, at vi ville faae en Disciplin, der vil være stærk lige overfor de virkelige Forhold trods nogen militær Straffelov.

Buff: Grunden til, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet, er den, at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) igaar i Slutningen af sit Foredrag kom til at udtale, at han ikke talte paa mine Vegne, naar jeg havde sagt, at der var Maade med det gode Forhold mellem Befalingsmænd og Menige. Der er nu faldet Udtalelser fra flere militære Medlemmer, og de have udtalt sig fra et Befalingsmandsstandpunkt; men det er da ogsaa billigt, at vi, der have staaet i Hæren som Menige, ogsaa fra vort Standpunkt udtale en, om end mindre begrundet, Mening. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) begyndte sine Udtalelser med at sige, at Dødsstraffen maatte nok have en Plads i den nye Straffelov, just ikke for at bruges, men for at staa som et Stræmmebillede, saa at Krigsretterne kunde sige til den vedkommende Menige: Du maa takke Din Gud, at Du ikke er bleven hængt eller brændt eller skudt, thi Du kunde være bleven det. Ja, det er jo den samme Mand, som vi, der have staaet i Hæren, saa godt kende; Befalingsmændene skulle, mener man, have Noget, som de kunne true med. Saa udtalte det ærede Medlem ogsaa, at dersom alle Jurisdiktionschefer vare enige om, at den forelagte Straffelov, som efter hans Mening var for mild, kunde bruges, saa vilde han høre sig. Der have vi altsaa den militære Laugsmand. Men dersom nu vi, som have prøvet at staa under disse Jurisdiktionschefer, komme og sige vor Mening, saa tror jeg ikke, at dette vil overbevise det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem udtalte som en Advarsel til os, der mulig kunde være tilbøjelige til at gaa ind paa dette Lovforslag, at dersom vi fik en lempelig Lov, vilde man mulig blive nødsaget til at anvende administrative Foranstaltninger; men tror det ærede Medlem da, at man ikke har brugt administrative Foranstaltninger under den nuværende — som Alle ere enige om at kalde den — barbariske Straffelov? Tror det ærede Medlem ikke, at disse administrative Foranstaltninger virkelig ere bleven brugte i en forfærdelig Grad? Det er Noget, som vi, der have staaet under denne barbariske Straffelov, have haft Leilighed til at se, og det vil ikke være vanskeligt at fremdrage Exempler. Jeg skal saaledes nævne et fra min Tjenestetid. Det hændte blandt Andet, at en Underkorporal blev kommanderet til at marschere med nogle Trainkudstø, der førte Heste hen til et Ridehus, hvor der var Fodfolksofficerer, som skulde lære at ride. Underkorporalen marscherede da afsted og førte Trainkudstøene bag om Byen, og ved den

Leilighed stak han Haanden ind under Skappen. Dette fik en Sekondlieutenant at se og meldte det til vedkommende Ritmester. Hvad mene de Herrer nu, at der hændtes Underkorporalen? Han maatte først paradere marschfærdig til Hest. Dernæst blev det befalet, at han næste Søndag, naar de Andre vare frie, skulde møde i Fægtesalen i det hvide Tøj med Karabin og Sabel. Da han i denne Paaklædning mødte i Fægtesalen, blev der lagt et Par Haandvægte ved Siden af ham; saa kom Ritmesteren og sagde til Gymnastiklæreren, at han for den forfærdelige Forbrydelse, der var begaaet, skulde lære Hufaren Hugning, saalænge han kunde holde det ud, derpaa skulde der foretages Hurtigløb omkring i Salen, indtil Venene vare trætte, dernæst skulde der holdes Haandvægtsøvelser, indtil Armene vare trætte igjen, og saa fremdeles. Paa denne Maade har man sig ad lige over for en Underkorporal, en Mand, der ikke bliver straffet ved enhver Leilighed, da han saa ikke vilde vedblive at være Underkorporal. Og saaledes kan jeg nævne mange andre Exempler paa, at der ikke i Hæren er dette gode Forhold, som man holder saa meget af at tale om; jeg vil paa det Bestemteste protestere imod, at det eksisterer, eller i alt Fald eksisterer det ikke i Rytterregimenterne. Det lyder jo hjønt nok at sige det, og de, der ikke kende nærmere dertil, tro vel ogsaa, at det er Tilfældet; men vi, der selv have prøvet det, vide bedre Bested, og vi kunne derfor heller ikke gaa med til at give Befalingsmændene et videre Spillerum, end nødvendigt er for at opretholde Disciplinen. Det hedder i Lovforslagets § 50, at „ved Overtrædelse af Tjenestpligter kan den Skyldiges Drukkenskab, selv om den har naaet den højeste Grad, ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestemte Straf“, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds, mente han netop, at Drukkenskab maatte kunne udelukke den lovbestemte Straf (N. P. Jensen: Nei). Ja, saa maa jeg have misforstaaet det ærede Medlem; men jeg nævnte det ogsaa kun for at udtale, at det er min Mening, at Befalingsmændene ikke saaledes over en lav Sko skulle have Myndighed til vilkaarligt at bestemme Straffene. — Dernæst skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa § 197. Det forekommer mig nemlig, at denne Paragraf aabner en Bagdør, hvorigjennem der kunde indsnige sig saadanne Uregelmæssigheder og Misbrug fra Befalingsmændenes Side, at alt det Gode og Milde, der findes i de tidligere Paragrafer, kunde blive betydningsløst. Der staaer nemlig, at uden Dom kan der af Befalingsmændene „anvendes som Straffe ei alene de brugelige Disciplinæmidler, saasom Paradering“ osv., men ogsaa følgende af de i denne Lov omhandlede Straffe, nemlig: Trettesættelse, simpel Arrest, ensom Arrest, mørk Arrest, mørk Arrest paa indskrænket Kost og Fængsel paa Vand og Brød, samt desuden — og